

עולים מארגנטינה בישראל מוכנים להילחם למען איי-מלווינאס - או לפחות לעודד אחרים להילחם

לספיקה נשקה

לארגנטינה!

שבת, ה' 15 במאי, 8 וחצי בברוקלין, ברמת-אליהו, ליד ראשון-ליציון, כשני תריסר גברים, רובם בשנות ה-40 לחייהם, נכנסים לבית כרוחב הראשי, חורחה, אלברטו, יעקובו, פאבלו, ריקרדו, מיגל, קרלוס. הם ביקשו שנקרא להם רק בשמותיהם הפרטיים.

אחד החדרים מלא בכיסאות ובשולחנות, שני חלונות משקיפים אל גינות גוי. בחדר הסמוך מכין יעקובי תה וקפה. יש לו גם מאטה — צמח מריר שהדרום אמריקאים נוהגים להכין ממנו תה. הקובו המקריח, שעלה מארגנטינה לפני 19 שנה, משתתף בכל המיפגשים של בני המור שבה הארגנטינית ברמת-אליהו.

כעשרים גברים ממהרים לתפוס מקום ליד השולחנות, ומתחילים בפולחן הקבוע של ימי השבת — מישחק הדומינו. מדי פעם בפעם קם מישהו, מנפנף בידו,

- "ב-1936 נסעו אנשים לספרד כדי להילחם נגד פרנקו. מדוע שלא ייסעו עכשיו לבואנוס-איירס, כדי להילחם נגד האנגלים?"
- "מטורפים! שילחמו אחד נגד השני, עד שישארו ללא נשימה!"
- "הפיראטים האלה כבשו שטח ארגנטיני. למדנו בבית-הספר שמאלווינאס הם שטח ארגנטיני, וזה כך!"
- "בארגנטינה היתה תמיד דמוקרטיה והיתה אנטי-שמיות!"
- "מדוע שלא נמכור נשק לארגנטינה? למכור נשק לצ'ילה, לאל-סלוואדור ולגואטמלה מותר? אז מדוע לא לארגנטינה?"
- "נולדתי בארגנטינה, ואני מרגיש כמו ארגנטיני."
- "אם תפרסם את שמי, לא אדבר. אני פוחד. יש לי מיספחה בבואנוס-איירס."

לחזור פנימה. זהו עניין של שפה, תרבות, מסורת ואופי.

אלברטו הוא בן 52. "בלי שמות" הוא מבקש. "אני בכלל לא רוצה לדבר. יש לי מיספחה בארגנטינה, אני רוצה לבקר בבואנוס-איירס בסתיו. לכן אני חושש לדבר." אך הוא מתרצה בסופו של דבר ואומר: "הגנרלים הארגנטינים רצו מיל-חמה בגלל המצב הכלכלי הקשה, שבא בעיקבות שש שנים של שילטון צבאי. אפשר לדבר הרבה על זה, עוד ועוד..."

"מה יש לדבר!" מתפרץ מיגל (יש לו בן, עוזר-שר בממשלת ישראל). "אותי לא מעניינת המילחמה הזאת בין ארגנטינה ובין ברית-הברית. שילחמו אחד נגד השני עד שישארו ללא נשימה!"

"איך אתה מדבר?" קופץ רוברטו. "רוב חייך היית בארגנטינה!" הוא זועם. "כמה שנים אתה חי פה? איך שכחת? מאלווינאס נאס הם של ארגנטינה! כך למדנו מה כיתה הראשונה בבית-הספר. גם במפות מופיעים מאלווינאס כאיים ארגנטיניים. האנגלים הם פיראטים. זו הפעם השניה שהם באים לשדוד את ארגנטינה!"

מטורף מי שיסע

"א תה שואל אם אני מוכן לנסוע להילחם נגד האנגלים, כפי שביקש אותו טבח יהודי-ארגנטיני במלון היל-טון? מטורף!" כך אומר פאבלו, גבר רחב-מידות העובד כמנהל-מחלקה בחברת רה-מיסחורית בתל-אביב. בבית-הספר למדינו שמאלווינאס הם ארגנטינה, אבל בשר-ביל זה ללכת למילחמה. לנסוע לארגנטינה? האיש שאמר שיסע להתגייס הוא מטורף. אני מאמין שהוא לא יסע. הוא רק מדבר. אני רוצה לחיות ולמות כיש-ראל. נולדו לי בנים ונכדים בישראל."

"מדוע לא לתמוך בארגנטינה? מדוע לא?" מתחמם ברנארדו, בעל שיער כסוף, שבנו חזר לבואנוס-איירס אחרי שלא מצא את מקומו בישראל. האנגלים הם פיראטים. אני תומך בארגנטינה בכל ליבתי. "מה אתה רוצה?" מתערב סרג'יו. "מדוע לא לנסוע כדי להילחם נגד האנגלים? בשנת 1936 נסעו לספרד להילחם נגד פרנקו. מדוע לעזור לקומוניסטים מותר,

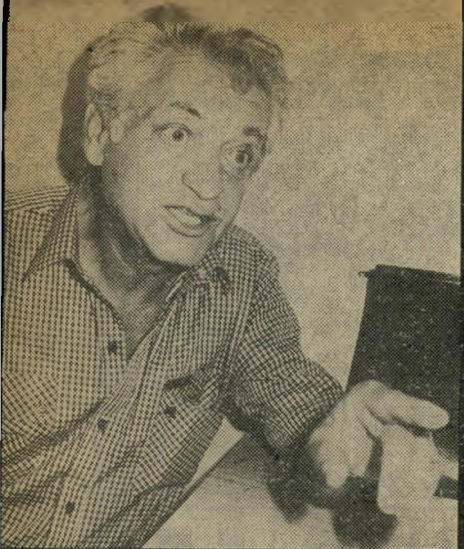
קרלוס, "למה לצ'ילה כן?"

הולם בשולחן, צועק, ושב ומתיישב. מישהו אחר פורץ בצחוק של ניצחון.

חדשות מהבית

ל הו המועדון של יוצאי ארגנטינה. לכאן מגיעות החדשות האחרונות מהבית הישן, בואנוס-איירס.

אביו הוקן של פאבלו יושב ליד אחד השולחנות. הוא היגע, בשבוע שעבר לבי-קור. הידיעות קודרות, המצב שם קשה. ליהודים הארגנטינים קשר נפשי עם המור לדת הישנה שלהם. לפני כמה שנים, כשהמושבה שלהם היתה גדולה יותר, היו מינו את השגריר הארגנטיני לבקר אצלם. אך היום, מתוך 220 מיספחות שהיו בשנת 1965 ברמת-אליהו, נשארו רק כ-80. חלקן חזרו לארגנטינה, חלקן התפוררו בערים אחרות בארץ. אלה שנשארו ברמת-אליהו שומרים על ייחודם. ישנם אמנם כמה יוצאי אורוגווי וברזיל, אך הרוב עדיין ארגנטיני. זרים לא מצליחים

רוברטו

"אני מרגיש שאני ארגנטיני"

רים בארגנטינה בפומבי בראשי השילטון שם? מתערב ריקארדו. "כי אין להם ברירה!" צועק מישהו. חייבים לפרסם ב-עיתונים שהם תומכים בשילטון. זהו שילטון צבאי, אי-אפשר שלא לתמוך בו. הם פוחדים לעשות אחרת."

"אני

מתבייש

ל רלוס הוא פועל בבית-הרושת לבני דים. "לא למכור נשק לארגנטינה? מה פתאום? לצ'ילה מותר למכור נשק? לניקרגואה מותר למכור? לאל-סלוואדור מותר ולארגנטינה אסור? מה זה? אני הישראליים, אייבי ארגנטינה?" "אני נולדתי בארגנטינה", מבקש להסביר חורר זה. "אני מרגיש כמו ארגנטיני, חושב ומתרגש כמו ארגנטיני. למה לא להגיד את האמת? שני מיליון ארגנטינים, יהודים ולא-יהודים, עזבו את ארגנטינה בשי-נים האחרונות. וזה כואב לי. המילחמה הזו תהרוס את ארגנטינה עוד יותר."

מרוי שייך לדור הצעיר. הוא עלה לארץ כשהיה נער. עכשיו הוא אב לשני בנים. הוא נשמע מפוכח ושליף יותר. "רבים מאיתנו מזדהים עם ההצלחות של הכדורגל הארגנטיני, צוהלים כשהטניסאי וילאס זוכה בניצחון, וסובלים מכישלונות תיו של נהג מירוציה-מכוניות רויטאמן. המבוגרים שבינינו רוצים בניצחון ארגנטיני בכל מחיר, אבל זה יעלה דם רב. וזה גם לא מציאותי. הוקנים לא הולכים למילחמה. הם רק מדברים מתוך נוס-טלגיה."

"הייתי בביקור מיספחתי בבואנוס-איירס לפני שנה, ומה שראיתי שם גרם לי בחילה." מגלה ברנארדו. "הצבא האר-גינטיני מוציא אזרחים ממיטותיהם באמצע הלילה ואנשים אלה נעלמים. לפעמים אני מתבייש שאני ארגנטיני."

מרסל זוהר

היהודים עשו חיים

"ב ארגנטינה היתה תמיד דמוקרטיה", מבקש להדגיש מיגל, מנהל-מחלקה בחנות גדולה בתל-אביב. "ותמיד היתה גם אנטי-שמיות. רבים מי אלה שעלו לפני 15 שנה, באו לארץ כי הסתבכו בארגנטינה בפרשות כלכליות. היהודים עשו חיים משוגעים בבואנוס-איירס. קרובי-מיספחה שלי שילם לפני שנתיים 5000 דולר עבור חולצה חתומה על-ידי כוכב הכדורגל דיאגו מאראדונה. אני הייתי אז בארגנטינה. היהודים לא ידעו מה לעשות עם הכסף שלהם בבואנוס-איירס."

מדוע תומכים העסקנים היהודים העשיי

עולי ארגנטינה במישחק-דומינו, האנגלים הם פיראטים!"